

Μαρία Παστουρματζή

«ΛΑΘΩΝ...»

Κοιτούσαν μαγεμένα τη μεγάλη ζωγραφιά με τα ωραία χρώματα στη Βίβλο τους:

- Η Παναγία! Έδειξε η Ζωή.
- Κι οι μάγοι! Είπε ο αδελφός της.
- Κι οι βοσκοί!
- Κι οι άγγελοι!
- Κι αυτός; Ρώτησε με απορία η μικρούλα δείχνοντας την αντρική φιγούρα που έσκυβε με έγνοια και σιωπή πάνω από το Θεϊκό Παιδί.
- Αυτός είναι ο Ιωσήφ, μικρό μου! της απάντησα. Εκείνος που προστάτευε την Παναγία μας.

Το κοριτσάκι με κοίταξε ερωτηματικά, σαν να μην είχε ξανακούσει αυτό το όνομα.

«Ο Ιωσήφ», σκέφτηκα μέσα μου. Λίγο μιλήσαμε γι' αυτόν και λίγο τον προσέχουμε, όταν γιορτάζουμε Χριστούγεννα...

Η ιστορία της άγιας νύχτας γεμίζει με φωνές: « Ιδού γαρ ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην...», « Δόξα εν υψίστοις Θεώ...», « Πού εστίν ο τεχθείς βασιλεύς των Ιουδαίων;...». Θαυμαστικά των ουρανών, ερωτηματικά της γης. Άγγελοι, μάγοι και βοσκοί μιλούν, περνούν τα σύνορα του χώρου και του χρόνου τους, για να σημαίνουν μέσα μας Χριστούγεννα.

Κι ο Ιωσήφ; Ούτε μια λέξη ο Ιωσήφ ούτε μια πρόταση δική του μες στους στίχους της Γραφής. Ο Ιωσήφ, μια σιωπή· ένα μονάχα όνομα που το προφέρουνε τα χείλη του Θεού πάντοτε σε προστακτική: « Ιωσήφ, υιός Δαβίδ, μη φοβηθής παραλαβείν Μαριάμ την γυναίκαν σου...». Και πάλι: «πράλαβε το παιδίον και την μητέρα αυτού και φεύγε εις Αίγυπτον...». Μια προσταγή ο Θεός στον Ιωσήφ και ο Ιωσήφ για τον Θεό μία μονάχα κίνηση: «εγερθείς». Σηκώνεται· από τον ύπνο του, από την ησυχία του· και παίρνει τη Μαρία «εις τα ίδια» να παραστέκεται με σεβασμό στο μεγαλείο της και να σκεπάζει στη σιωπή το ανήκουστό της μυστικό και το υπέρλογο μυστήριο. Σηκώνεται· και παίρνει το Παιδί και την Παρθένο μέσα στην παγωμένη νύχτα για την Αίγυπτο· πορεύεται στο άγνωστο, σε

μια ξένη γη, άγνωστος και ανέστιος για τον Θεό· ένα «πειθήνιο» δικό του όργανο, ένα «στρατιωτάκι» του...

Τρομάζουνε οι λέξεις τον αιώνα της ελευθερίας μας. Φαντάζει ξένος ο Ιωσήφ, πλάσμα χωρίς προσωπικότητα, στην εποχή που ορθώνει το δικαίωμα.

Κι όμως! Ο Ιωσήφ υπέγραψε την ιστορία όλων των αιώνων. Ετοίμασε Χριστούγεννα. Έγειρε ο Θεός να ζεσταθεί μες στη δική του την καρδιά, πριν Τον ζεστάνουνε τα χνώτα των αλόγων στη σπηλιά της Βηθλεέμ. Πρίν τραγουδήσουνε οι άγγελοι, πριν τρέξουν οι ποιμένες, πριν οδοιπορήσουνε οι μάγοι, ο Ιωσήφ διακόνησε το θαύμα της άγιας νύχτας, για τους ποιμένες, για τους μάγους, για την ανθρωπότητα ολόκληρη.

Ετοίμασε Χριστούγεννα «λαθών» - κρυφά και ταπεινά - για Κείνον που «λαθών» γεννήθηκε στο σπήλαιο. Ακούμπησε ο Ιωσήφ επάνω στην καρδιά του ταπεινού Θεού. Τον ένιωσε...

Ακόμα κι ως τα σήμερα που η Εκκλησία δίκαια τιμά τον Ιωσήφ τον μνήστορα στους κόλπους των αγίων της, μεμνηστευμένο πια με το αιώνιο, εκείνος μένει κρυμμένος στη σιωπή· θαρρείς κι η αγιότητα του επιλέγει αυτή την ιερή αφάνεια.

2000 και ... χρόνια ύστερα, η ιστορία της άγιας νύχτας ξαναγράφεται αναλλοίωτη κάτω απ' τους τρούλους των ναών. Πάλι θα τραγουδήσουνε στα αναλόγια οι άγγελοι, πάλι θα οδοιπορήσουνε οι μάγοι, πάλι θα τρέξουν οι βοσκοί. Γιατί πάντοτε, όσο κι αν «επλεόνασεν η αμαρτία», θα υπάρχουν μάγοι και βοσκοί· εκείνοι που θα Τον συναντήσουνε απρόσμενα, σαν τον κρυμμένο θησαυρό μες στο χωράφι τους κι εκείνοι που, αφού πια σώθηκαν στις αγορές του κόσμου οι ελπίδες τους, θα Τον αναζητήσουν, ανεκτίμητο μαργαριτάρι, άξιο να εξαργυρωθεί μ' όλους τους θησαυρούς της γης.

Και πάλι το Παιδί της Βηθλεέμ θ' αναζητήσει Ιωσήφ· «μωρά και εξουθενημένα» για τον κόσμο, παραδομένους στην αγία τρέλα του Θεού... Άλλοι θα ταξιδεύουνε σαν πλανήτες να Τον ευαγγελίζονται στις εσχαιές της γης· άλλοι θ' αντιχαρίζουνε όλα τους τα χαρίσματα στη χρεία Του, αρνούμενοι λαμπρές προοπτικές, καριέρες και χειροκροτήματα· άλλοι θα αγωνίζονται με μόχθο και ιδρώτα να κρατήσουμε τα σπίτια τους άγιες Βηθλεέμ. Κι όλοι θα μένουνε κρυμμένοι στην αφάνεια, «λαθόντες» θα

ετοιμάζουνε Χριστούγεννα. Γιατί πάντοτε, όσο κι αν έχει λιγοστέψει η αγάπη, θα υπάρχουν Ιωσήφ...

Τ' ανήψια μου μιλούσαν ζωηρά πάνω απ' τη ζωγραφιά:

- Εγώ θα γίνω μάγος! Θα φοράω και κορώνα! έλεγε ο Κωστής.
- Εγώ θα γίνω μάγος! διαμαρτυρήθηκε η Ζωή.
- Δε γίνεται. Εσύ είσαι κορίτσι. Θα 'σαι άγγελος.
- Καλύτερα! Θα' χω στεφάνι και φτερά!

Τα κοίταξα με νοσταλγία και με συγκατάβαση· σαν ήμουνα παιδί έλεγα σαν αυτά: «Θέλω να γίνω άγγελος», «Θέλω να γίνω μάγος και βοσκός», να φαίνομαι...

Τώρα που πια μεγάλωσα, τώρα που πια περπάτησα μες στα σκοτάδια της ζωής, ψάχνοντας την Ανατολή· τώρα που ένα φως αγγελικό, μακρόθυμο, γλύκανε την αγρύπνια μου· τώρα, που οι ουρανοί δείξανε και για μένα ένα αστέρι, για να βρω τη Βηθλεέμ· τώρα που πια τελείωσαν όλα τα «πώς» και τα «γιατί», που πια γονάτισαν όλα τα «θέλω» μου ανήμπορα στο λίκνο του Θεού, που όλοι οι επίγειοί μου θησαυροί φαντάζανε φτωχοί μπροστά στην έσχατη πτωχεία του· τώρα που πια Τον βρήκα, Τον προσκύνησα έγινα μάγος και βοσκός, τώρα δεν απομένει να ζητήσω μπρος στη φάτνη του παρά μονάχα αυτό: «Θέλω να γίνω Ιωσήφ!» δίχως διάσημα του κόσμου, ένα «στρατιωτάκι» του Θεού, να σταματώ τον πόλεμο, να υπογράφεται μες στην ανθρώπινη καρδιά ειρήνη με τον ουρανό, ειρήνη που τραγούδησαν 'κείνη τη νύχτα οι άγγελοι.

«Θέλω να γίνω Ιωσήφ!»· μονάχα αυτό· κρυφά και ταπεινά, «λαθών», να ετοιμάζω για τον κόσμο μας Χριστούγεννα.